

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

Arkadiusz Janusz Sopata (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa S. W. i K. G.-W.

przeciwko X Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 4 września 2025 r.

w przedmiocie skargi nadzwyczajnej Rzecznika Finansowego od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 28 marca 2019 r., sygn. III Ca 1889/18,

- 1. umarza postępowanie w sprawie skargi nadzwyczajnej;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołane wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Pismem z 21 lutego 2018 r. S. W. i K. G.-W. (dalej: Powodowie) wystąpili przeciwko X Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. (dalej: Pozwany) z pozwem o ustalenie, że określone w pozwie postanowienia zawartej w dniu 25 kwietnia 2007 r. przez Powodów z poprzednikiem prawnym Pozwanego - Y Spółką Akcyjną z siedzibą w W. Umowy o kredyt hipoteczny (...) indeksowany do CHF (dalej: Umowa), nie wiążą Powodów oraz o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powodów solidarnie kwoty 45 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem

zwrotu nienależnie pobranych świadczeń związanych z nadpłatą poszczególnych rat oraz kwoty 1 682,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem zwrotu nienależnie pobranych świadczeń związanych z ubezpieczeniem niskiego wkładu własnego. Na wypadek zaś stwierdzenia niedozwolonego charakteru postanowień umownych wskazanych w *petitum* pozwu Powodowie wniesli o ustalenie nieważności całej Umowy, a także przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z 19 lipca 2018 r., I C 166/18, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od Pozwanego na rzecz Powodów kwotę 1 682,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem nienależnie pobranych świadczeń związanych z ubezpieczeniem niskiego wkładu własnego (pkt 1) oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) i odstąpił od obciążenia Powodów obowiązkiem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Wyrokiem z 28 marca 2019 r., III Ca 1889/18, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelacje obu stron postępowania od ww. Sądu pierwszej instancji oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Okręgowego wniósł Rzecznik Finansowy (dalej: Skarżący), zaskarżając go w całości.

Pismem z 12 sierpnia 2025 r. (data prezentaty) Powodowie poinformowali Sąd Najwyższy, że w dniu 4 lipca 2025 r. zawarli oni z Pozwanym ugodę, która wyczerpała ich wzajemne roszczenia, mające swoje źródło w Umowie, zawartej w dniu 25 kwietnia 2007 r., oraz że w ramach ugody strony zobowiązały się nie dochodzić w przyszłości roszczeń związanych z zawarciem i wykonaniem przedmiotowej Umowy.

Ustosunkowując się do ww. pisma Powodów, wobec zawarcia ww. ugody między stronami, Skarżący pismem z 1 września 2025 r. (data prezentaty) oświadczył, że cofa skargę nadzwyczajną wniesioną w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie ze skargi nadzwyczajnej podlegało umorzeniu.

Stosownie do art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ tej ustawy. Przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym nie regulują kwestii cofnięcia skargi nadzwyczajnej, z tego też względu, zgodnie z przytoczonym przepisem, należy zastosować w tym zakresie właściwe przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej. Zgodnie zaś z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Artykuł 391 § 2 zdanie pierwsze *in principio* k.p.c. stanowi natomiast, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2024 r., II NSNc 405/23).

Cofnięcie skargi nadzwyczajnej przez Skarżącego, z uwagi na odpadnięcie jej podstawy wobec zawarcia między stronami procesu ugody, która wyczerpała ich wzajemne roszczenia, mające swoje źródło w zawartej w dniu 25 kwietnia 2007 r. Umowie, uzasadnia umorzenie postępowania zainicjowanego skargą nadzwyczajną (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2024 r., II NSNc 405/23). Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzekł jak w punkcie pierwszym postanowienia. Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zawarcie przez strony ugody w całości wyczerpującej wzajemne roszczenia wypływające z zaskarżonego orzeczenia i tak wykluczyłoby możliwość stwierdzenia w sprawie spełnienia przesłanki funkcjonalnej, o której mowa w art. 89 § 1 *in principio* u.SN. O ile bowiem przesłanka szczególna stanowi jedno z kryteriów, w świetle którego Sąd Najwyższy dokonuje oceny wadliwości zaskarżonego skargą nadzwyczajną prawomocnego orzeczenia, o tyle przesłanka ogólna określa warunek, którego zaistnienie otwiera drogę do ewentualnego usunięcia stwierdzonej wadliwości poprzez wyeliminowanie zaskarżonego orzeczenia z obrotu prawnego. Warunkiem tym jest konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Samo zatem zaistnienie przesłanki szczegółowej, również wskazanej w art. 89 § 1 pkt 1 u.SN,

nie przesądza jeszcze o konieczności wyeliminowania z obrotu wadliwego orzeczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2021 r., I NSNk 4/20; 16 czerwca 2021 r. I NSNc 567/21). Zasadność skargi nadzwyczajnej winna być oceniana przede wszystkim przez pryzmat celu tego środka kontroli konstytucyjności orzeczeń sądowych, wyrażonego w art. 89 § 1 *in principio* u.SN. W sytuacji, gdy w sposób oczywisty, jak w przypadku zawarcia ugody, rozstrzygającej w całości wzajemne roszczenia stron, wynikające z zaskarżonego orzeczenia, przesłanka ogólna nie może zostać uznana za spełnioną, odpada potrzeba badania wystąpienia w sprawie przesłanek szczegółowych. Nie sposób bowiem uznać, by zaskarżony wyrok nadal prowadził do zaburzenia istniejących stosunków społecznych i kreował uprawnienia godzące w poczucie społecznej sprawiedliwości, nieusprawiedliwione warunkami oraz niezgodne z zasadami słuszności, uczciwości (lojalności) i etycznego postępowania, naruszając zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć, by istnienie w obrocie prawnym zaskarżonego wyroku stanowiło przejaw rażącej wadliwości prawnej, zaistniałej w procesie sądowego stosowania prawa, które należałoby oceniać jako sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości. W niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej w rozumieniu art. 89 § 1 *in principio* u.SN., umorzenie postępowania nie budziło zatem żadnych wątpliwości.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie z art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

(k.b.)

[a.ł.]

